

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

1. Qualiter intrans religionem nihil mundi debet retinere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

INCIPIT QUARTA PARS HVIVS
 libri, quæ monet Religiosum, vt nihil mundi reti-
 neat. Qualiter intrans religionem nihil
 mundi debet retinere.

CAPVT I.

CAuendum est omnimodè illi, qui mundo derelicto ad religionem venit, ne aliquid mundi retineat. Primò vt Deus eum totum habeat. Secundò ne pro modico maxima amittat. Tertiò vt pacem cordis habere valeat. Si aliquid mundi retinet, princeps mundi aliquid in eo habet: & non est totus Dei. Vult Christus principè mundi nihil habere in seruis suis: sicut in ipso nihil habuit. Venit princeps mundi *Ioan. 14.* huius, & in me non habet quicquam. Nemo potest *Matth. 6.* duobus Dominis seruire. Christus seruis suis sufficientissimus est, & protector, & prouisor, & remunerator. Nimis est cupidus; cui non sufficit Deus. Non sentit de Domino in bonitate, qui credit, quòd ipse, vel nolit, vel non possit prouidere seruis suis. Verecundiam ei facit, qui in parte diabolo seruit, timens ne si Deo totaliter seruiret, necessaria habere non posset. Hiero. Non habet Christus, vnde alat pauperes suos? Valde fatuè agit, qui pro Deo mūdum reliquit, quando aliquid retinuit, pro quo Deum amittit. Ipse similis est homini negotiatori, quærenti bonas margaritas: qui inuēta vna pretiosa margarita, vendit omnia quæ habet, & emit eam: eam verò emptam pedibus conculcat, & pro nihilo dat. Ad cumulum etiā fatuitatis facit, quòd quotidie ieiuniis, vigiliis, & orationibus non
 C 3 cessat

*Actor. 28.**Habetur in
Vitis patrū
in 2. parte
in lib. quod
monachus
nil debet
possidere.**Epistol. 52.
in fine.**Habetur in
Vit. pat. in 2
par. cap. 64.*

cessat eam emere, cū tamen in tali statu nullo modo possit eam acquirere. Cū Dominus eū de naufragio seculi eripuerit, & quasi in loco tuto, scilicet in naui religionis posuerit: ipse furtiue in naui aquam ponit, in qua se submergit. De illo videtur posse dici, sicut dixerunt Barbari de Paulo à naufragio maris liberato, cū in manu eius vipera adhæssisset. Vtique homo hic homicida est, qui cū euaserit de mari, ultio diuina non finit eum viuere. Talis de loco salutis facit sibi locum perditionis. Cū sit mortuus, timet tamen fame mori: nisi aliquid proprium habuerit. Si iuxta verbum Senecæ, monstro similis est auaritia senilis: quid dicendum est de auaritia hominis iam mortui, cui vnum est optandum & quærendum, scilicet vita æterna? Coloss. 3. Mortui enim estis. Cū quidam fenerator Abbati Arsenio reliquisset magnam hæreditatem, & delatum fuisset testamentum: ipse ait, Ego prius mortuus sum, quàm ille: quomodo me facit heredem? Et remisit testamentum, nihil accipiens. Qui ad religionem venit, pacem non habet, si aliquid mundi retinuerit: sicut nec ille, qui in sinu suo spinas abscondit. Seneca. Proiice quæ cor tuum laniant, quæ si aliter extrahi non possent, cor ipsum cum eis euellendum erat. Quidam frater renuntians seculo, & sua dans pauperibus: venit ad Abbatem Antonium: quædã tamen sibi retinuit. Et cū hoc comperisset Antonius, dixit ei: Si vis Monachus esse, vade compara tibi carnes, & impone corpori tuo nudo, & sic veni ad me. Qui cū hoc fecisset, tam canes quàm aues corpus eius propter carnem rapien-

rapiendam, dentibus & unguibus dilacerauerunt: & sic dilaceratus, venit ad Abbatem Antonium. Cui Abbas Antonius ait: Quicumque renunciauerit seculo, & vult adhuc habere pecuniam, sic à dæmonibus lacerabitur.

Quæ debet relinquere ille qui intrat religionem.

CAPVT II.

OMnia relinquere debet, qui venit ad religionem. Ecce nos reliquimus omnia. Bernardus. Omnia reliquerunt Apostoli: non tantum possessiones, sed etiam cupiditates, & eas maximè. Plus enim mundi concupiscentia nocet quàm substantia. Et hæc fugiendarum diuitiarum causa præcipua est: quia vix aut nunquàm absq; amore valent possideri. Limosa siquidem & glutinosa nimis, non tantummodo exterior, sed etiam interior substantia nostra, quæ videri non potest: & facillè cor humanum omnibus, quæ contrectat, adhæret. Religiosus si habuerit proprium, non habebit Deum. Aug. Ego per auaritiam meam non te admittere potui: sed volui tecum possidere mendacium, & te amisi: quia non dignaris cum mendacio possideri. Relinquere debet religiosus non solum sua, sed etiam suos, & semetipsum. de primo dicitur: Omnis ex vobis qui non renunciauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. De secundo: Qui amat Patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus. Si quis venit ad me, & non odit patrem suum & matrem, &c. non potest meus esse discipulus. De tertio: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, Semetipsum abnegat, qui seipso

Matth. 19.

In tractat.

quæ habet

super hæc

verba

Mat. partem

à princip.

Luc. 14.

Matth. 10.

Luc. 14.

Matth. 16.